

Eva voor het eerst in alle werkelijkheid en naar haren lijve geleden. Maar gillen wilde zij niet meer; ze heeft zich gedwongen tot den eersten glimlach; en, waar knarsten hare tanden van pijn, moest zij zich tot dezen glimlach haast niet dwingen....

— En, als Adam ontzwellen voelden de bloed-kloppende aderen aan zijn vuur-rooden hals; als hij zijne armen ontknellen ging en zijne borst voelde ontknellen, toen heeft hij gehijgd; maar hij voelde in zich eene onmetelijke vreugde, en zijn trots zou God uitdagen.

Maar Eva was gezonken op hare knieën.

Niets had zij begrepen; maar zij bad. En Adam lei zijne hand op haar schouder, en hij bleef recht staan. En heel de ontzaglijke zon was om hem.

Maar ook zijne lippen, zijne bewuste lippen van Man gingen bidden het eerste gebed, spraken den eersten dank tot God. En de laatste woorden van zijn gebed luidden in vreezend geprevel:

„O Mijn Vader, geef mijne kinderen de vreugd van hun vader, maar laat hen, niet-waar, en voor alle zekerheid, eerst lijden de smarten van Eva”....

'N DECENNIUM,

(FRAGMENTEN VAN EEN ROMAN)

DOOR

FRANK IMM. VAN STEENEN.

V.

De Vrijdag van de afspraak was Eckstein al op vóór de dag aanbrak; hij had weinig geslapen en kon het niet langer in bed houden. Sarah was wakker geworden, had met enig verwijt in haar stem gevraagd of hij nu al opstond en hij had korzelig gepraat van zaken en uit-moeten. Zijn vrouw had gezwegen met een vluchtig-bedroefde uitdrukking in haar goede ogen; maar Maurice had het niet gezien.

Rusteloos doorliep hij het stille, noch gesloten huis en de kille grijsheid in de kamers hinderde hem. Toen om zeven uur de meid beneden kwam, liet hij haar thee zetten, dronk er twee kopjes van en vertrok.

Waar hij omdoolde tot het tijd was naar de villa te gaan, wist hij niet. Aan Sanne, die hem open deed, vroeg hij als gewoonlijk eerst naar burgemeester en als hij vernam, dat deze „op sikkeretrie” was, informeerde hij of hij mevrouw dan even kon spreken. Sanne muilde de gang door, kwam even later terug „of meneir mer binne-kwam”.

Suze stond rechtop, haar handen op de rug incengestremgeld uit angst, dat zij ze hem anders beide toe zou steken. Even bleven zij roerloos tegenover elkaar, zij kleurend en met gebogen hoofd, hij half-verlegen half-onderzoekend. Zich herstellend strekte hij zijn hand uit, groette gewoon, zoals hij meende.

„Dag...”, fluisterde Suze.

Hij wist niet precies wat haar houding betekende: schaamte voor zich-zelf over het gebeurde of verlegenheid voor hem. Zijn hand tastte naar de brief in zijn binnenzak.

„Ik heb u wat te zeggen...”, begon hij.

„Hier niet...?” smeekte Suze, terwijl er plotseling leven in haar kwam en zij hem vol aanzag, haar grote ogen vol verlangen, zodat geen twijfel bleef. Zij had zijn hand gevat en trok hem met haar sidderende vingers zachtjes de gang in. Voorzichtig en zwiingend, plechtig haast, klommen zij naar boven.

Daar, in de kleine kamer, die door het raam was volgelopen met een uitbundig licht, dat, weerkaatst, roomwit hun tegenkwam, en waar de lucht nog vol dreef van de herinnering, werd Suze weer plotseling verlegen. Zij liet zijn hand los en wendde haar hoofd af.

Hij zocht weer naar de brief, begon, aarzelend: „was u... bent u... bóós...?”